

Arrest

nr. 148 596 van 25 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 november 2014 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 21 januari 2015 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 26 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2014 werd ingediend door:

B.(...), G.(...) (...)

nationaliteit: Servië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 21.10.2004 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 02.07.2007 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 2 jaar en 8 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat er nog een beroep hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de intrekking van de verblijfsvergunning gesteund op medische redenen. Echter, vooreerst dient er het volgende opgemerkt te worden; betrokkene verkreeg zijn tijdelijk verblijf op basis van een aanvraag art. 9.3, ingediend op 30.06.2005. In deze aanvraag art. 9.3 werden evenwel geen medische elementen aangehaald (pas op 03.12.2010 werd een eerste aanvraag art. 9ter ingediend dewelke ongegrond werd verklaard op 16.05.2012, aan betrokkene betekend op 21.06.2012. Een tweede aanvraag art. 9ter werd op 29.08.2012 ingediend. Deze werd onontvankelijk verklaard op 09.10.2012, aan betrokkene betekend op 15.10.2012). De instructies tot het afleveren van een A-kaart - tijdelijk verblijf werden op 08.07.2008 naar de toenmalige gemeente verstuurd. Betrokkene diende aan een aantal voorwaarden te voldoen om een verlenging van de A-kaart te bekommen, doch betrokkene legde bij zijn aanvraag tot verlenging niet de nodige bewijzen voor dat hij aan de gestelde voorwaarden voldeed. Een weigering tot verlenging van de A-kaart werd genomen op 13.01.2010 en aan betrokkene betekend. Hierop volgend werd de A-kaart ingetrokken. In tegenstelling tot wat betrokkene beweert, werd er tegen deze weigering tot verlenging van de A-kaart geen beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Meer zelfs, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op heden geen enkel beroep tegen welke beslissing dan ook heeft lopend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Verder beweert betrokkene dat zijn zoon, diens echtgenote en nog andere familieleden van hem allen definitief geregulariseerd zijn. Echter, betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten, brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn familie, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)"

Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat er inzake de regularisatieaanvraag van zijn echtgenote, mevrouw B.(...) B.(...) (ov: (...)), eveneens een onontvankelijke beslissing werd genomen op 21.01.2015. Zij dient dus samen met betrokkene naar het land van herkomst terug te keren om aldaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene beweert dat hij geen actuele banden meer heeft met Servië, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren om zo zijn beweringen te kunnen staven. De loutere vermelding dat betrokkene geen actuele banden meer zou hebben met Servië, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2004 in België, is de Nederlandse taal zeer goed machtig, heeft koste noch moeite gespaard om zich de Franse taal eigen te maken, heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 21 januari 2015 eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 26 januari 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: B.(...), G.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Meneer vroeg op 21.10.2004 in België asiel aan. Omwille van deze asielaanvraag werd zijn verblijf toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Deze asielprocedure werd op 02.07.2007 afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 08.07.2008 werd betrokkene tijdelijk toegelaten tot het Rijk. Om in aanmerking te komen voor een verlenging van verblijf diende betrokkene aan een aantal voorwaarden te voldoen, doch betrokkene legde bij zijn aanvraag tot verlenging niet de nodige bewijzen voor dat hij aan de gestelde voorwaarden voldeed. Een weigering tot verlenging van de A-kaart werd genomen op 13.01.2010 en aan betrokkene betekend. Hierop volgend werd de A-kaart ingetrokken. Tenslotte diende betrokkene een aanvraag art. 9ter in op 03.12.2010 en werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de medische elementen liep. De aanvraag art. 9ter werd op datum van 16.05.2012 ongegrond verklaard, hem betekend op 21.06.2012.

Aangezien het verblijf van betrokkene sinds 21.06.2012 niet langer gewettigd is, is de termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14, § 3 werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0(nul) dagen verminderd omdat:

O 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.07.2013, hem

betekend op 25.07.2013."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending op van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en *"van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht."* Tevens maakt verzoeker gewag van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker stelt daarbij als volgt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte, die de beslissing zelf bevat, ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden, doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, hetgeen wilt zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het verzoekschrift van verzoeker op 21.01.2015 onontvankelijk verklaard wordt, omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden, die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn/haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren, waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, welke hem verhinderen om naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sedert 2004 onafgebroken in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Hij heeft hier een nieuwe vrienden- en kennissenkring uitgebouwd. Ook is hij alhier geïntegreerd en duurzaam sociaal verankerd, en heeft hij hier de Nederlandse taal geleerd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat deze elementen niet in overweging genomen kunnen worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase van de regularisatieaanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat deze feiten eveneens inhouden dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band meer mee heeft. Verzoeker heeft in zijn land van herkomst niet alleen zijn huisvesting en broodwinning achtergelaten. Hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij reeds jaren geleden verlaten heeft.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan/mag worden dat hij het leven dat hij hier sedert verscheidene jaren heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen, dat hij hier sedert enkele jaren heeft opgebouwd, voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor hem bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de gewone weg te doen.

Dat er aldus sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoeker.

Dat verzoeker verder, zoals reeds hoger vermeld, gewag kan maken van een uitstekende integratie, en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt, en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht, die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantieel vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.6. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 24 november 2014 (zie punt 1.1), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

“Artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 stelt dat een vreemdeling de aanvraag tot machtiging tot verblijf kan aanvragen bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt.

Dat verzoekers in het bezit zijn van een identiteitsdocument (bijlage 1.).

Dat verzoekers bovendien menen dat zij zich kunnen beroepen op buitengewone omstandigheden die hen toelaten de aanvraag in België te doen, nu zij geen actuele banden meer hebben in Servië, die hen willen ondersteunen tijdens zijn aanvraag.

Verzoekers verblijven reeds 10 jaren in België nadat zij om medische reden een regularisatie aanvroegen.

Mevrouw B.(...) B.(...) leed immers aan een ernstige maagaandoening.

Verzoekers werden in het bezit gesteld van een A.I. medisch gedurende 1,5 jaar. Nadien ontvingen zij een elektronische verblijfsvergunning voor 1 jaar.

Deze verblijfsvergunning werd echter na afloop ingetrokken, zodat verzoekers in de illegaliteit belandden.

Het beroep tegen de intrekking van de verblijfsvergunning gesteund op medisch redenen loopt nog bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Ongeacht de moeilijke medische toestand waarin dit gezin verkeerde, slaagden zij er toch in om zich zeer goed te integreren en de Nederlandse taal zeer goed machtig te worden.

Bovendien is de situatie zo geëvolueerd dat zowel de zoon van verzoekers, als zijn vrouw en zijn vele kinderen, allemaal definitief geregulariseerd zijn.

Verzoekers centrum van belangen en zijn gehele familielevens zijn heden in België gevestigd, en er zijn geen contacten meer met het thuisland Servië.

Dat er krachtens vaststaande rechtspraak van de administratieve rechtscolleges sprake is van buitengewone omstandigheden, wanneer het voor de betrokkene onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om aldaar de nodige formaliteiten te vervullen met het oog op het indienen van een aanvraag tot verblijf. (RvSt. n°107.621, 31 maart 2002; RvSt., n° 120.101, 2 juni 2003.)

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene 'onvoorzienbaar' is. De buitengewone omstandigheden mogen deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt.

Dat verzoekers zeer goed geïntegreerd zijn,

Dat een terugkeer naar hun land van herkomst voor verzoekers een schending zou uitmaken van hun recht op familie-, privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM nu zij alhier vele sociale en familiale contacten hebben opgebouwd.

Dat verzoekers hun land van herkomst in 2004 verlaten hebben en sedertdien hun centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België hebben opgebouwd.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'privéleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie-, privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk privéleven heeft opgebouwd, of dat het centrum van zijn belangen nu in België is gelegen.

Aangezien verzoekers aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden.

Een schending van art. 8 EVRM kan gerechtvaardigd zijn, maar is dat heden niet.

Verzoeker kan aldus art. 8 EVRM inroepen als buitengewone omstandigheid.

Dat het aldus aangetoond is dat het voor verzoekers bijzonder moeilijk is om naar hun land van herkomst terug te keren om aldaar de aanvraag te doen."

2.7. Verzoeker brengt in zijn middel de inhoud van het begrip 'buitengewone omstandigheden' in herinnering en stelt dat er in zijn geval wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waarbij hij aanvoert sedert 2004 in België te verblijven, een vrienden- en kennissenkring te hebben opgebouwd en dat hij hier geïntegreerd is. Met het louter opsommen van deze elementen van integratie slaagt verzoeker er geenszins in om de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen, die omtrent de elementen van integratie het volgende stelt: "De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2004 in België, is de Nederlandse taal zeer goed machtig, heeft koste noch moeite gespaard om zich de Franse taal eigen te maken, heeft een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd en heeft zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980." Ook door zijn bewering

dat hij in zijn land van herkomst nergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zou nemen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat de in de aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden onjuist zouden zijn beoordeeld of dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Het herkauwen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden volstaat niet om een motiveringsgebrek of een onzorgvuldigheid aannemelijk te maken.

2.8. Verder slaagt verzoeker er met zijn theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht en het citeren van rechtspraak van de Raad van State niet in om een ander licht te werpen op de concrete motieven van de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling uitging van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan, kan zijn kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.9. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing (bijlage 13 – zie punt 1.3), voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Dit verdragsartikel luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.10. De begrippen 'privé- en gezinsleven' uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van dit verdragsartikel en moet dus worden nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een privé- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, *Gül t. Zwitserland*, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Met betrekking tot het beweerd privé-leven in België merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht beschermt om relaties met anderen en de buitenwereld aan te knopen en te ontwikkelen en aldus soms aspecten van iemands sociale identiteit kan omvatten, waardoor moet worden aanvaard dat bepaalde sociale bindingen met de gemeenschap waarin de vreemdeling verblijft deel uitmaken van de notie 'privé-leven' in de zin van artikel 8 van het EVRM (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63).

2.11. Door louter te stellen dat hij *"alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar hij geen enkele actuele band meer mee heeft. Verzoeker heeft in zijn land van herkomst niet alleen zijn huisvesting en broodwinning achtergelaten. Hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij reeds jaren geleden verlaten heeft."* en dat men moeilijk van hem kan verwachten dat hij zijn leven dat hij hier heeft opgebouwd in de steek moet laten, slaagt verzoeker er geenszins in om een beschermenswaardig privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Bij gebrek aan bewijs van het bestaan van een privé-leven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan er uiteraard geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van

het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN